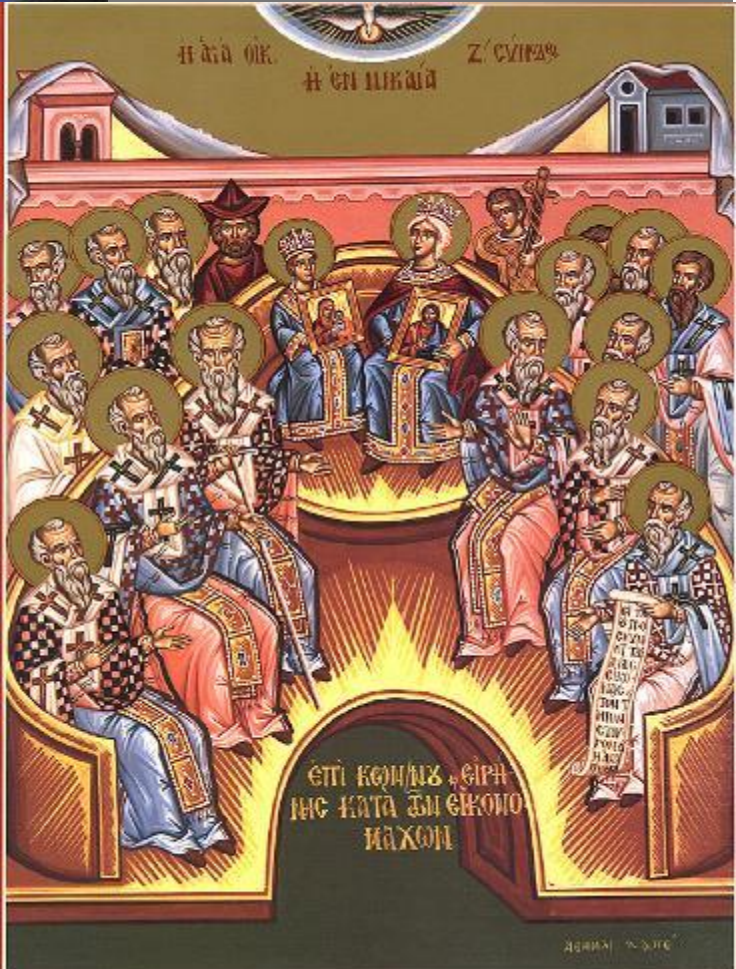

UKRAINIAN ORTHODOX
METROPOLITAN CATHEDRAL
OF THE HOLY TRINITY

S
U
N
D
A
Y

B
U
L
L
E
T
I
N

18-та неділя по П'ятидесятниці
Пам'ять святих отців VII Вселенського Собору

18th Sunday after Pentecost
Commemoration of the Holy Fathers of the VII
Ecumenical Council

27-ГО ЖОВТНЯ ❖ October 27th

Гості, ласкаво просимо до нашої Катедри Пресвятої Тройці! Будь ласка, приєднуйтеся до нас після богослуження для спілкування в аудиторії. Якщо бажаєте стати частиною нашої громади, просимо поговорити про це з деканом о. Григорієм Мельником.

Пояснення: лише православні християни, котрі належно підготовлені постом (не приймати їжі ані пиття від опівночі), молитвою і сповіддю та були присутні під час читання Апостола і Євангелії, - можуть приступати до прийняття Євхаристії (Св. Причастя).

Пам'ятайте . . .

**Наша Духовна Родина сходиться кожної неділі!
Початок Божественної Літургії: 10:00 ранку.**

Remember . . .

**Every Sunday the gathering of our Spiritual Family!
Divine Liturgy: 10:00 a.m.**

WELCOME TO OUR VISITORS TO HOLY TRINITY CATHEDRAL!!! Please join us for fellowship in the Cathedral auditorium following the service. If you are interested in becoming a part of our community please ask to speak to Fr. Gregory.

Please note: Only those faithful who are Orthodox Christians and have properly prepared themselves by fasting (from all food and drink from midnight), prayer, and recent confession; and who were present for the reading of the Epistle and Gospel, should approach to receive the Eucharist.

ПАМ'ЯТЬ СВЯТИХ ОТЦІВ VII ВСЕЛЕНСЬКОГО СОБОРУ (787)

В сьогоднішню неділю ми відзначаємо пам'ять святих отців 7-го Вселенського Соборі. Це ті Отці, які назавжди відповіли на болюче питання іконошанування та утвердили догмат про поклоніння святым іконам. Преподобному Іоанну Дамаскіну належить вислів: "Велика сила і божественна благодать, надається тим, хто з вірою і чистим сумлінням приступають до святих ікон." І в іншому місці: "Ікона настільки глибоко увійшла в життя чад Христових, що стало знаменом самого Православ'я, ознакою його сили, слави та правдивості."

Сама ікона є невід'ємною частиною нашої православної духовної традиції, одним із засобів богоспівкування та постійного внутрішнього зростання і оновлення. Свята ікона -

це символ нашої віри, котрий у найбільш дохідливій наочній формі доносить до свідомості віруючих основні істини православної віри.

Священні зображення використовувались в Церкві Христовій з давніх часів. Згідно давньоцерковного передання, першою християнською іконою був Нерукотворний образ Спасителя, відбитий безпосередньо Самим Господом Ісусом Христом на "обрусі", або рушнику, і посланий ним едеському князю Авгарю. Подібне ж передання рахує одним з перших іконописців святого євангеліста Луку, який маючи дар живописця, написав декілька ікон Божої Матері. Однією з цих ікон є "Володимирська".

Від 2-го і 3-го століть залишилося в катакомбах багато священних зображень. Щоб не привертати яскравими іконописними образами увагу язичників, християни в епоху гонінь замінили їх символічними і алегоричними зображеннями.

Ставлення до ікон з найдавніших часів не було однозначним. Звичай молитися перед образом Спасителя, Божої Матері, і святих угодників здавна увійшов у вжиток і додавав віруючим велику втіху. Але були в цьому зловживання, які виходили із язичницької логіки. Люди, які ще недовго були язичниками не позбавлених вікових традицій ідолопоклонства, впадали в марновірство і схильні були поєднувати зі святими іконами поняття, властиві язичництву. Поклоняючись іконам шанували не священну особу, до якої від ікони підносилися молитовна думка, а сам образ робили предметом обожнення. Одні вважали за достатнє для спасіння прикрасити храм чи оселю іконами; інші розмальовували свій одяг священними зображеннями; деякі священники навіть здирали фарбу з ікон і додавали її до святої Євхаристії, або правили літургію вдома на іконах. Доходило до того, що ікони навіть брали замість кумів при хрещенні. Це грубе марновірство завжди викривала церква.

Свята ікона отримала в нашій Православній Церкві не лише літургійне, а й догматичне значення, яке полягає в тому, що вона за своїм призначенням, як Біблія та богослужіння, містить у собі всю повноту євангельського благовісту, доносячи його до свідомості віруючих. Але поки в церкві на соборах виробилось догматичне вчення про шанування ікон пройшов немало часу і виникло чимало непорозумінь.

Сумні часи іконоборства переживала Православна Церква на

Сході у 8 столітті, коли надто завзяті "оборонці" чистоти віри, відмовились від давньої церковної традиції, проголосили панування ікон ідолопоклонством. Спричинивши розкол у Церкві, іконоборці, підтримані державною владою, почали жорстоку боротьбу як з тими, хто продовжував дотримуватись давнього звичаю, так і з самими іконами. Це привело до знищення безцінних скарбів духовної творчості народу. Шкоду, якої завдали іконоборці творам духовної культури, можна зрівняти хіба що з наслідками гонінь на християн і християнську культуру в перші три століття. Знищувались у храмах не тільки ікони, - пропало все, що мало на собі священне зображення. Виконавці іконоборських наказів здирали або забілювали вапном фрескові й мозаїчні розписи храмів, ікони та інші священні зображення високого художнього стилю нещадно палили на площах багатьох міст Візантії. Багато оборонців Православ'я за свою любов до ікон загинули мученицькою смертю. Майже ціле сторіччя тривала боротьба іконоборської неправди з віковичною церковною істиною, але оборонці Православ'я мужньо стояли.

Відомим оборонцем іконошанування став св. Іоанн Дамаскін. За часів імператора Лева Ісаврійського він розпочав свою боротьбу за захист ікон. З усіх творів про іконошанування преподобного Іоанна Дамаскіна особливе значення мають "Три захисних слова про тих, що ганьблять святі ікони або зображення". Його письмена діяльність мала значний вплив на створення догмату про іконошанування.

Іконоборство та різні перипетії, що відбувались в тодішньому християнському світі вимагали вирішення питань про іконошанування.

Святі отці 7-го Вселенського Собору в 787 році в Нікеї, багато в чому і під впливом праць святого Іоанна Дамаскіна, проголосили про незаперечну церковну істинну - доцільності, необхідності, достойного шанування святих ікон. Ось як була обґрунтована ця соборна постанова: "святі ікони, згідно з історією євангельської проповіді, служать підтвердженням того, що Бог Слово істинно, а не примарно став чоловіком, і дають користь нам... Чим частіше вони (тобто ті, що зображені на іконах) стають предметом нашого споглядання, тим більше ті, хто споглядає ці ікони спонукуються пригадувати самі первообрази, мають більше любові до них і до того, щоб шанувати їх цілуванням і шанобливим поклонінням, але ніяк не тим істинним служінням, яке згідно з нашою вірою, належить одному тільки Божественному еству... Честь, якого

вшановується образ, сходить до первообразу, і той, хто поклоняється іконі, поклоняється істоті, зображеній на ній."

Собор таким чином ясно висловив суть відношення віруючої душі до ікони: іконам належить віддавати усяку шану й поклоніння, підносячись розумом й серцем від видимого образу до невинного первообразу. Тому честь і належне шанування складається не на матеріальній, речовій стороні ікони, а зображеній на ній особі, "яку ми сприймаємо внутрішньо, зором душі".

"Не речовина ікони є предметом поклоніння, - пояснює преподобний Федор Студит, - а первообраз, мислимий разом із зображенням". Образ на іконі тотожний з первообразом за подібністю, тому й поклоніння має бути одне: через видимий образ невидимому перш образів. Видимий образ, наприклад, лик Спасителя, ставить перед нашим мисленим зором ту саму Божественну істоту, яку споглядали апостоли і яку святий апостол Петро сповідував як "Христа, Сина Бога Живого" (Мф.16:16).

Ще в 4-му столітті св. Григорій Богослов радив берегти ікони і не нехтувати ними задля випадкового марновірства, пояснюючи, що для багатьох неграмотних людей священні зображення служать замість книг, викликаючи почуття віри. Тому ікона отримала і важливе розповідне і ілюстроване значення. Про це в Діяннях 7-го Вселенського Собору було сказано так: "Нехай рука найвправнішого живописця поновить храм історіями Старого і Нового Завіту, щоб ті, котрі не знають грамоти і не можуть читати Божественних писань, роздивились живописні зображення, приводили собі на пам'ять мужні подвиги тих, які послужили істинному Богові і заохочувались до змагань із словесними і помітними доблестями.

Враховуючи всі аргументи, а також інші напрацювання святих Отців ще до іконоборства, Церква обґрунтувала вчення про ікони на основі догмату про Боготвілення.

Догмат іконошанування ґрунтується саме на факті втілення Другої Іпостасі Святої Трійці і виражає ту основну істину, що споглядаючи його видиму людську подобу ми мислимо, настільки Він Сам відкривається нам. І якщо ми любимо всіх серцем і всією нашого Господа, то ми шануємо все, що нагадує нам дорогий образ: його свята Євангеліє, його лик на іконах, його свята Плащаницю. "Зв'язок церковного мистецтва з догматом про Боготвілення в яскравій формі проявляється в історії іконоборства, бо зображення Христа на іконах служить

запорукою істинності і реальності. Його втілення, а шанування ікон - запорукою віри в непримарність його втілення. Якщо Син Божий став справжньою Людиною, то й малювати Його можна як людину".

Хто не шанує ікон Спасителя, той тим самим визнає, що у видимій його людській природі невіддільно і не злито перебувала повнота Божества Сина Божого. Виходить, що за Господа Ісуса Христа був істинним Богом, але не був істинним Чоловіком і цим самим перекреслюють всі новозавітні догмати про Боговтілення, про Хресні страждання, про викуплення і спасіння роду людського. Тому святий Іоанн Дамаскін у своїх творах і боровся з тими, що "не поклоняються іконі, не поклоняються і Синові Божому, котрий є живим образом і незмінним відображенням невидимого Бога".

Як могли дійти до такого спотворення християнського вчення і самозречення іконоборці? Різні причини сприяли цьому помилковому висновку, зокрема й політичні, що були пов'язані із сподіванням імператора, що без ікон магометани швидше повернуться в християнство. Під впливом усіх цих обставин, а також посилаючись на заборону в другій заповіді закону Мойсеєвого: "Не роби собі кумира та ніякого зображення того, що на небі в горі, і що на землі... , і що у воді... Не поклоняйся їм й не служи їм"(Вих.20:4-5), іконоборці почали нищити ікони, оголосивши їх ідолопоклонством.

Однак, заповідь Мойсея забороняла не саме зображення, вона забороняла зображати Бога в якомусь образі і поклонятись та служити цьому зображенню як Богові: 4. Я - Господь Бог твій, хай не буде в тебе інших богів перед лицем Моїм (Вих.20:2). Що не всяке художнє зображення забороняла заповідь Мойсея, це видно з того, що Сам Бог звелів Мойсеєві поставити в скинії над Ковчегом два золотих херувими мистецької роботи (Вих.25:18-22;26:1), а також зобразити їх на завісах скинії (Вих.26:31-33). В Соломоновому храмі, в святому святих, і на стінах храму знову були поставлені скульптурні фігури херувимів (3Цар.6:23-28,29; 2Цар.3:10-14).

У старозавітні часи Господь Бог неодноразово відкривався праведникам у різних образах: Аврааму у вигляді трьох отроків (Бут.гл.18); патріархові Якову явився Бог лицем до лица (Бут.32:25-30) пророк Мойсей образ Господа бачив, що сидів на престолі (Іс.6:1-8); пророк Іезекіль споглядав Господа в подібі людини (Ієз.гл.1-2); За Божим велінням Мойсей також зробив праобраз Сина Божого, Ісуса Христа у вигляді мідного змія,

піднятого на хрест (Числ.21:8-9).

Неправильний погляд іконоборців, що ґрунтувався на заповіді Мойсеевій, святий Іоанн Дамаскін пояснює її як заборону зображувати фальшивих язичницьких богів та служити їм, і так визнає різницю між язичницькими зображеннями та християнськими іконами: "Коли йдеться про ікони, слід досліджувати, чи правдиві вони і для якої мети зроблені. Якщо правдиві і справедливі та служать до слави Божої і святих Його, кличуть до добродіяння, і відвертають від пороку, служать спасінню душ, то ми повинні їх приймати і шанувати, але не інакше, як зображення, як приклади подібності, як книги для простих людей і пам'ятки".

Однак поки іудеї були "дітьми" у вірі (Єф.4:14), вони були під "виховником" (Гал.3:14), вони були під законом, який забороняв їм робити навіть ті зображення Бога, про які їм сповіщали пророки. Мета цієї заборони була в тому, щоб оберегти схильний до ідолослужіння народ від такого гріха. Та, як зауважує св. Іоанн Дамаскін, сама заборона зображати невидимого Бога, вже допускає можливість зображати Його, коли Він з'явився".

"Як настало ж виповнення часу, Бог послав Сина Свого (Гал.4:4), який будучи рівний Богові, "умалив" Себе Самого, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людей, з вигляду став як людина" (Флп.2:7), став відомий, відчутний, а тому й доступний зображенню.

"Бога ніхто не бачив ніколи; єдинородний Син, що в лоні Отця виявив (Ін.1:18), - виявив Божество, Сам ставши образом, "іконою" Божества.

Таким чином, немає нічого спільного між другою заповіддю Мойсея, яка забороняє ідолопоклонство, і шануванням ікон, яке прославляє з'явлення Бога в тілі.

Новий Завіт знімає покривало з очей душі, проливає світло, при якому ми розуміємо справжнє значення закону, його виховну роль. Господь Ісус Христос вдихнув нову животворчу силу в старозавітне вчення, про закон, про охоронні заповіді. Згадаймо, як відповів Господь ап. Филипу на прохання показати йому Отця: "Хто бачив Мене, той і Отця бачив" (Ів.14:9). Отже, апостоли бачили у видимій постаті свого Вчителя невидимий Первообраз Бога-Отця. Так само й заповідь Мойсея про заборону всякого зображення, хоч і залишена як пересторога ідолопоклонства, але обмежена

самою зміною старозавітного вчення новозавітним. Тому й Православна Церква Христова так широко впровадила звичай зображати істинний образ Спасителя, Божої Матері і святих та віддавати іконам їх належне шанування й поклоніння.

Святі отці, коли виробляли вчення про іконошанування то підкреслили його важливість, що ніхто інший, як Свята Церква Христова має благодать від Господа визначати на своїх соборах догмати і берегти чистоту віровчення, бо вона є "стовп і твердиня істини" (1Тим.3:15). "

Тому голос Церкви, висловлений в постановках Сьомого Вселенського Собору, має повну і безумовну силу догмату для усіх членів Православної Церкви. Проголосивши від імені всієї повноти Церкви догмат, про шанування ікон, Собор зобов'язав кожного християнина свято виконувати цю канонічну постанову.

З цього моменту свята ікона отримала ще більше значення в християнському світі. Особливо неоціненне значення православної ікони в житті нашого народу. Вона завжди була в центрі життя православних християн і невіддільна від його історії. Разом з Євангелієм, і проповіддю вона просвічує нас, зміцнює нашу віру, надію, любов до світу; втішає нас у життєвих нагородах і дає нові сили для виконання на землі волі Господа нашого Ісуса Христа.

СКАРБНИЧКА МУДРОСТІ

Слова з дуже гарної книжечки "ЛЮБОВЕ моя НЕЗНАНА"

Я знаю:

якщо люди вмирають мільйонами з голоду, а в той же час інші - через переїдання, це тому, що ми не вміли поділити зерно, щоб спекти хліб для наших братів.

Я знаю:

коли стільки юнаків вдаються до насильства, щоб силою взяти те, чого не мали, це стається тому, що вони народилися з бруду, з випадкових обіймів або від батьків - дітей, які хотіли спочатку авто й песика, а потім - дитину для забави.

Я знаю:

якщо деякі люди не бачать нічого, хіба тільки чорні й німі знаки на сторінках книжок, це тому, що інші зберігають знання для себе як свою власність.

Я знаю:

що, якщо земля є власністю й джерелом багатства для одних, а для більшості - місцем праці й страждання, це тому, що люди забули, що земля належить всім, а не тільки сильнішим.

Я знаю:

що деякі люди - ніде правди діти - є багатші на розум, на здоров'я, на відвагу, ніж інші, а таки це багатство є боргом щодо тих, що його не мають. Але знаю також, що часто цей борг зростає і не сплачується.

Я знаю:

якщо мільйони людей живуть і не можуть вільно брати участі і організації світу, це тому, що інші вважають, що вони народилися властителями, яким потрібні раби, щоб реалізувати їхні амбіції.

Я знаю:

що тисячі в'язнів і полонених вмирають у концтаборах або стогнуть під тортурами, бо деякі люди присвоюють собі право поволі вбивати тіло, щоб померла душа.

Я знаю також і дивуюся, що скрізь є люди, які відважно підносять голови й ще відважніше кидають свої скривавлені тіла у битви за справедливість і мир; але знаю також, що тіло, яке бореться без серця, не може перемогти, тому що битви без любові - це марні битви, кров, що вони проливають, призводить до іншої крові.

Я знаю...

Я знаю багато інших речей.

ПАРАФІЯЛЬНІ ОГОЛОШЕННЯ

ТОВАРИСЬКА ЗУСТРІЧ ПРИ КАВІ

Запрошуємо усіх учасників по сьогоднішнім Богослуженні, перейти до катедральної аудиторії на каву і перекуску та поспілкуватися між собою. Сьогодні пригощають члени СУК Манітобського відділу Музею.

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Місячні Збори

відбудуться в неділю 3-го листопада
після товариської зустрічі.

Усіх членкинь закликається до численної участі.

СВЯТО -ТРОЇЦЬКІ СЕНЬЙОРИ

В середу 6-го листопада 2013 в годині
10-ий ранку відбудуться сходини.

WHIST DRIVE

Усіх запрошується до участі

ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ

Шануємо пам'ять тих, які віддали своє життя на
полі бою за свій рідний край!

В понеділок, 11-го листопада ц.р.

✧Панахида год. 10:30 ранку після
**панахиди запрошується на обід і коротку
програму**

Увага:

Якщо ви знаєте, що хтось із вірних нашої церковної родини занедужав і перебуває на лікуванні в лікарні чи вдома, або потребує необхідної пастирської опіки, ласкаво просимо Вас, повідомити про це отця Григорія, настоятеля.

Можна перед Літургією подати священику список осіб, які просять молитися за їх здоров'я або за видужання хворих.

РОЗКЛАД БОГОСЛУЖЕНЬ В КАТЕДРІ

2-го листопада—субота.

Димитрівська поминальна субота

- ❖ Сповідь: 9:00 год. ранку
- ❖ Божественна Літургія: 9:30 год. ранку
- ❖ Велика Вечірня: 5:00 год. вечора
Сповідь після Вечірні.

3-го листопада—неділя.

19-та неділя після П'ятидесятниці

- ❖ Сповідь: в 9:30 год. ранку.
- ❖ Часи: в 9:30 год. ранку.
- ❖ Божественна Літургія: 10:00 год. ранку

СЛУЖБА В СУБОТУ ВЕЧЕРІ

Це є перша служба Воскресіння Христового. Божественна Літургія наступного дня вранці є другою службою. Неділя починається напередодні ввечері, як і в Біблії, “І був вечір, і ранок: день перший”. Таким чином, Вечірня в суботу ввечері не тільки для тих, хто готується прийняти Святе Причасття, але і для всіх віруючих також. Як православні християни ми знаємо, що радість святкування Воскресіння не повинна зводитися просто до лише Божественної Літургії. Радше буде дуже корисно для нас, якщо братимемо участь в обох цих службах, як праведники Старого і Нового Завіту це робили - увечері і вранці.

COMMEMORATION OF THE HOLY FATHERS OF THE SEVENTH ECUMENICAL COUNCIL (787)

The Seventh Ecumenical Council took place in Nicea in 787 AD, and is also known as the Second Council of Nicea. This Council predominantly dealt with the controversy regarding icons and their place in Orthodox worship. It was convened in Nicea in 787 by Empress Irene at the request of Thrasios, Patriarch of Constantinople. The Council was attended by 367 bishops.

Almost a century before this, the iconoclastic controversy had once

more shaken the foundations of both Church and State in the Byzantine Empire. Excessive religious respect and the ascribed miracles to icons by some members of society approached the point of worship (due only to God) and idolatry. This instigated excesses at the other extreme by which icons were completely taken out of the liturgical life of the Church by the Iconoclasts. The Iconodules, on the other-hand, believed that icons served to preserve the doctrinal teachings of the Church; they considered icons to be man's dynamic way of expressing the divine through art and beauty.

The controversy, however, was more than a struggle over different views of Christian art. Deeper issues were involved, and it is these the Council addressed:

- The character of Christ's human nature;
- The Christian attitude toward matter;
- The true meaning of Christian redemption and the salvation of the entire material universe.

The Council decided on a doctrine by which icons should be venerated but not worshipped. The Council decreed that the veneration of icons was not idolatry (Exodus 20:4-5), because the honor shown to them is not directed to the wood or paint, but passes to the prototype (the person depicted). It also upheld the possibility of depicting Christ, Who became man and took flesh at His Incarnation. The Father, on the other hand, cannot be represented in His eternal nature, because "no man has seen God at any time" (John 1:18). In answering the Empress' invitation to the Council, Pope Hadrian replied with a letter in which he also held the position of extending veneration to icons but not worship, the last befitting only God.

The decree of the Council for restoring icons to churches added an important clause which still stands at the foundation of the rationale for using and venerating icons in the Orthodox Church to this very day: "We define that the holy icons, whether in color, mosaic, or some other material, should be exhibited in the holy churches of God, on the sacred vessels and liturgical vestments, on the walls, furnishings, and in houses and along the roads, namely the icons of our Lord God and Savior Jesus Christ, that of our Lady the Theotokos, those of the venerable angels and those of all saintly people. Whenever these representations are contemplated, they will cause those who look at them to commemorate and love their prototype. We define also that they should be kissed and that they are an object of veneration and honor (timitiki proskynisis), but not of real worship (latreia), which is reserved for Him Who is the

subject of our faith and is proper for the divine nature. The veneration accorded to an icon is in effect transmitted to the prototype; he who venerates the icon, venerates in it the reality for which it stands.”

The Council issued also 22 canons relating to administrative and disciplinary matters, condemning Simony (ordination for payment), the election of bishops by secular authority, and the erecting of mixed monasteries. However, and in spite of the recognition of this Council by the Pope, Charlemagne refused to recognize it not only as Ecumenical but altogether. He disapproved of its decision for venerating the icons, and as a result of his hostility, a synod at Frankfurt in 794 condemned the veneration of icons and rejected the entire Council. And it was only by the end of the 9th century that the Council was recognized in the West but without its rules that were contrary to the established practices of the Roman Church.

So, the controversy falls into two periods:

1. From 726, when Leo III began his attack on icons until 780, when Empress Irene ended the attacks and the Council of Nicea in 787 was held.
2. Again from 815 through 843 when Empress Theodora stamped out the attacks permanently.

An Endemousa (Regional) Synod was called in Constantinople in 843 under Empress Theodora. The veneration of icons was solemnly proclaimed at the St. Sophia's Cathedral. Monks and clergy came in procession and restored the icons in their rightful place. The day was called "Triumph of Orthodoxy." Since that time, this event is commemorated yearly with a special service on the first Sunday of Lent, the "Sunday of Orthodoxy".

PARISH ANNOUNCEMENTS

COFFEE HOUR

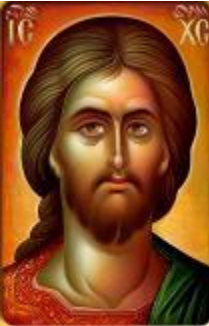
Following the Divine Liturgy we invite everyone to come and participate in our **COFFEE HOUR** and **FELLOWSHIP** in the Cathedral Auditorium. Today's fellowship is hosted by the UWAC Museum—Manitoba Branch.

**Ukrainian Women's Association of Canada—Lesia
Ukrainka Branch
Monthly Meeting
Sunday, November 3rd**

Cathedral auditorium following the Fellowship and Coffee Hour.

All members and guests are asked to attend.

“ORTHODOXY 101”

Understanding the Orthodox Faith

Monday, November 4

7:00 PM

at Holy Trinity Cathedral Auditorium.

The topic for the this 3rd session is

The Divine Liturgy:

Part 1—Proskomedia Demonstration and the Liturgy of the Word

Please join us for this study series and bring a friend. The series will introduce the Orthodox faith through presentations, readings, video presentations, and discussions. For more information, please contact Father Gregory @ 204-415-3166.

HOLY TRINITY SENIORS

Wednesday, October 30
at 10:00 a.m.

WHIST DRIVE

Most Wednesdays will include power walking, exercising, singing, and discussion with our priest. We will also have some bingo, videos, card games, and of course, lunch will be served every time.

We invite everyone to attend and enjoy the fellowship!

REMEMBRANCE DAY
(Monday, November 11th)

*Lest we forget... Celebrate our
freedom by remembering those who
fought to preserve it!*

Remembrance Day Panachyda Service 10:30 a.m..

Following the Panachyda a Luncheon and Program
Topic: Ukrainian-Canadian Soldiers and Chaplains in World War II
Presented by Dr. Roman Yereniuk—Acting Director Centre for
Ukrainian Canadian Studies

THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH OF CANADA

WINNIPEG DEANERY

**PRESENTS:
ALTAR BOYS APPRECIATION
NIGHT**

Saturday, November 9th, 2013

Holy Trinity Metropolitan Cathedral

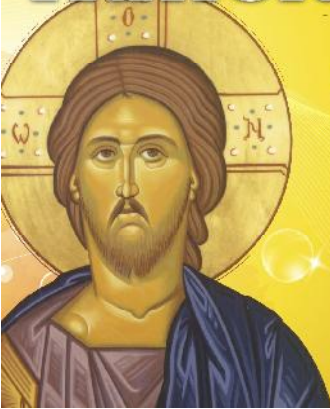
5:00 p.m.—Vespers

Supper, Program and Presentation of Certificates of
Service to follow

Cost: Altar Boys—No Charge

Winnipeg Orthodox Clergy Assoc. presents

Hallelujia Night 2013

When: Thursday, October 31, 2013
Where: St. Demetrios Greek Orthodox Church
2255 Grant Ave., Winnipeg, MB R3P0S2
When: 5:30pm - Prayer Service
6:00pm - Supper
7:00pm - Games
Cost: \$5.00 per person

Please bring a donation of candy for the children

Info: Fr. Evan Maximiuk 204.474.2812

Holy Trinity Cathedral Church School
presents:

Meet us just
after fellowship

A Trip to the Consistory

Everyone is welcome to join us as we explore the Consistory Building, the Chapel and Church Goods Supply at 9 St. John's Ave.

SCHEDULE OF SERVICES AT THE CATHEDRAL

November 2—Saturday

DEMETRIUS' SATURDAY: COMMEMORATION OF THE DEPARTED

- ❖ Confession: 9:00 a.m.
- ❖ Divine Liturgy: 9:30 a.m.
- ❖ Great Vespers: 5:00 p.m.
Sacrament of Confession following service

November 3—Sunday

10th Sunday after Pentecost

- ❖ Confession: 9:30 a.m.
- ❖ Hours: 9:30 a.m.
- ❖ Divine Liturgy: 10:00 a.m.

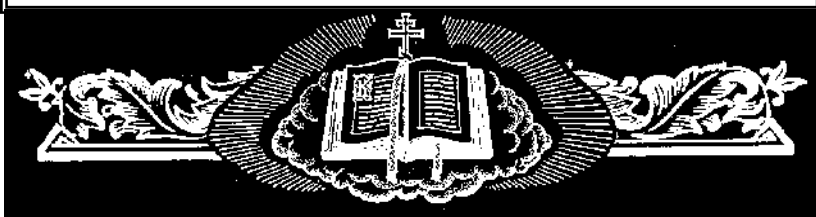

THE SATURDAY EVENING SERVICE

Is the first service of the Resurrection. The Divine Liturgy on the following morning, is the second service. Sunday begins on the evening before, just as in the Bible, “there was an evening and morning the first day”. Therefore, the Vespers on Saturday evening is not only for those who are preparing to receive Holy Communion but also for all the faithful. As Orthodox Christians we know that the joy of celebrating the Resurrection should not be regulated to simply the Divine Liturgy. Rather we do well to participate in both of these services, as the righteous ones of the Old and New Testament times worshipped in the evening and morning.

PRAYER BEFORE READING HOLY SCRIPTURE

O Master Who loves mankind, illuminate our hearts with the pure light of Your divine knowledge and open the eyes of our mind to understand the teachings of Your Gospel. Instill in us also the fear of Your blessed commandments, that we may overcome all carnal desires, entering

WEEKLY SCRIPTURE READINGS

OCTOBER 28—NOVEMBER 3

Monday:	Philippians 1:1-7	Luke 9:18-22
Tuesday:	Philippians 1:8-14	Luke 9:23-27
Wednesday:	Philippians 1:12-20	Luke 9:44-50
Thursday:	Philippians 1:20-27	Luke 9:49-56
Friday:	Philippians 1:27-2:4	Luke 10:1-15
Saturday:	1 Corinthians 15:58-16:3	Luke 7:2-10
Sunday:	2 Corinthians 11:31-12:9	Luke 16:19-31

Let us do our best to read these appointed passages at

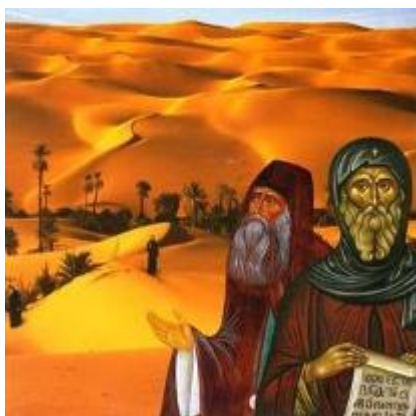
By Way Of The Desert

Whenever you pray, do not be like the hypocrites; for they love to stand and pray in the synagogues and at the street corners, so that they may be seen by others. Truly I tell you, they have received their reward. But whenever you pray, go into your room and shut the door and pray to your Father who is in secret; and your Father who sees in secret will reward you.

MATTHEW 6:5-6

EVAGRIUS PONTICUS wrote, “If you really want to pray, keep away from everything that hinders prayer. Then when God approaches you, he merely needs to accompany you.”

Pray to your Father who is in secret.

THESE TRUTHS WE HOLD

THE HOLY ORTHODOX CHURCH: HER LIFE AND TEACHINGS

Compiled and Edited by A Monk of St. Tikhon's Monastery, PA.

Continuation

THE CHURCH BUILDING AND ITS SERVERS.

The Altar and Its Furnishings.

The Altar which lies beyond the Iconostasis, is set aside for those who perform the Divine services, and normally persons not consecrated to the service of the Church are not permitted to enter. Occupying the central place in the Altar is the Holy Table (Ukrainian — Prestil), which represents the Throne of God, with the Lord Himself invisibly present there. It also represents the Tomb of Christ, since His Body (the Holy Gifts) is placed there. The Holy Table is square in shape and is covered by two coverings. The first, inner covering, is of white linen, representing the winding-sheet in which the Body of the Lord was wrapped. The outer cloth is made of rich and bright material, representing the glory of God's Throne. Both cloths cover the Holy Table to the ground.

Antimension.

In the first centuries of Christianity, the Divine Liturgy was celebrated on the tombs of the Martyrs and this was celebrated by the Bishop. Later, as the Church expanded and the size of a typical Diocese with it, the Bishops of the early Church began to ordain Priests as their representatives to the growing number of Christian communities. Only with the Bishop's permission could a community and its Priest serve the Liturgy and the same holds true today. One of the vehicles by which these important ancient practices are effected today is a simple piece of cloth, folded within another, and resting always on the Holy Table of every Orthodox church — the Antimension.

The Antimension is a rectangular piece of cloth, gold in color, measuring about 18 by 24 inches, and while on the Holy Table it is folded within another cloth, red in color, called the Iliton, which represents the swaddling clothes and the burial shroud of Jesus Christ. Depicted on the top of the Antimension is an Icon of the Burial of Christ, along with Icons of the four Evangelists, as well as Saints Basil the Great and John Chrysostom, for whom the usual Divine Liturgies are named. Sewn into every Antimension is an incorruptible relic of a Saint, making real the early liturgical connection with the Martyrs who died rather than renounce Christ, and whose blood, after the Blood of Christ, formed the very foundation of the Church.

Printed on every Antimension are the words: “By the grace of the All-Holy, Life-giving Spirit, this Antimension, the Holy Table, is consecrated for the Offering on it of the Body and Blood of our Lord in the Divine Liturgy.” Each one is signed by the ruling Bishop of the Diocese and placed on the Holy Table, constituting his permission for the community to exist as an Orthodox parish and to celebrate the Liturgy. This is so, since true Christianity has always held that without the Bishop there is no Church and through the Bishop comes our unity of Faith and Communion which is Orthodoxy.

The word Antimension is a combination of Greek and Latin which means in place of the table. While Holy Tables were always to have been consecrated and relics placed inside of them, it was not always possible for the Bishop to visit each community to do so. For that reason, Bishops consecrated cloths or boards and sent them to each community to be used in place of the consecrated Holy Table. This also allowed for portable Holy Tables for travelers. The use of the Antimension is mandatory, even on Holy Tables which have been consecrated, and a Priest is not permitted to celebrate the Divine Liturgy without it. Military Chaplains and Missionaries also use it instead of the table when serving in remote areas.

Also placed on the Holy Table are two indispensable items: the Cross and the Book of the Gospels. The Cross is placed there both as a sign of Christ's victory over the Devil

and of our deliverance. Since the Lamb of God was slain on the Cross for our salvation, it is especially appropriate that it be placed upon the Holy Table where the Bloodless Sacrifice is offered “on behalf of all and for all.” As it is the Word of God, the Book of the Holy Gospels is placed on the Holy Table, signifying that God is mystically present. It is usually richly-adorned and as it is the Book of Life, its Governing may not be of the skins of dead animals (i.e., leather), but is usually made of precious metals adorned with jewels. At the center of the cover is usually represented Christ, with the four Evangelists — Matthew, Mark, Luke and John — at the four corners.

As the Holy Table represents the sepulcher of the Lord, upon it, at the rear, is placed the Ark (or Tabernacle), so-called because of its general shape, within which are placed the Holy Gifts (Reserved Sacrament) used for the Communion of the sick. Candlesticks are also placed on the Holy Table, signifying the Light of Christ which illumines the world.

In addition to the above, a natural (not artificial) Sponge is usually placed beside the Antimension with which to brush off the particles from the Paten into the Chalice. Also found is a vessel containing the Holy Chrism used for Chrismation, and also a Sick-Call Kit (the Ciborium) within which are to be found a small chest for the Holy Gifts, a small Chalice and Spoon, a small vessel for wine and a sponge to clean the Chalice with. In addition, a small chest, called the Artophorion is placed on the Holy Table during Great Lent, within which is placed the consecrated Lamb (s) used for the Presanctified Liturgy (if the same is not placed in the Tabernacle). Often a canopy is suspended over the Holy Table, representing the heavens over the earth, from which is suspended a dove with outstretched wings (the Fix), representing the Holy Spirit. (In many places, the presanctified Lamb was placed in the Fix during Great Lent.)

Behind the Holy Table a seven-branched Candlestick is usually placed (seven being the sacred number), and

sometimes a large Processional Cross. Behind this, at the extreme East end of the Altar is a raised place, called the High Place (or Bema), upon which is placed the Cathedra (Bishop's Throne), with seats for the Priests on either side. During the Liturgy, the Priests (representing the Holy Apostles) sit at either side of the Bishop (representing the King of Glory). [In modern times, the Cathedra is usually found only in Cathedrals and large Monasteries.]

On either side of the Bishop's Throne are placed ceremonial Fans, with which, in ancient times, the Holy Gifts were fanned to keep away insects. Now they are carried in solemn processions, signifying the six-winged Seraphim who minister at the Divine services, and who are represented iconographically upon them. Above the High Place is an Icon of the Savior and on both sides Icons of the Holy Apostles or (more often) Holy Bishops. Before the Icon of the Savior is suspended a lampada, called the High Light.

Continued in the next issue

CONCERNING FREQUENT COMMUNION OF THE IMMACULATE MYSTERIES OF CHRIST

By St. Nicodemus of the Holy Mountain

Some say: “Behold, we keep the commandment of the Lord and receive Communion two or three times a year, and this is sufficient for us.”

To such people we reply that this too is good and beneficial. But for someone to receive Communion more frequently is much better. The more one approaches light, the more he is illumined; the more he approaches fire, the more he is warmed; and the more he draws near to holiness, the more is he made holy. Wherefore, the more frequently someone approaches God through Communion, the more is he illumined, warmed, and made holy. My brother, if you are worthy to receive Communion two or three times a year, you are also worthy, just as the divine Chrysostom says, to receive more frequently, performing the same preparation. What prohibits us from communing? Our negligence and our laziness. Being conquered by these, we do not prepare ourselves according to our abilities.

For someone to communion frequently is necessary, profitable to the soul, according to the commandment of God, perfectly good, and virtuous.

Some object to frequent communion of the Holy Mysteries, saying: “Being human beings, are Christians not disturbed by gluttony, vainglory, impious laughter, idle talk, and other like passions? How, then, can they frequently commune?”

St. Anastasios of Antioch responds, saying:

There are many people who, on account of their infrequent Communion, fall into sins. There are others who commune more frequently, and therefore greatly protect themselves from many evils, fearing the judgment of Holy Communion. Therefore, if we fall into some small, pardonable sins on account of our being human, either with our tongue, or our ears, or our eyes, and we fall as victims of deceit into vainglory, or sorrow, or anger, or some other like sin, let us

The Lord said, Truly, truly, I say unto you, unless you eat the flesh of the Son of man, and drink His blood, you have no life in you. Whoever eats My flesh and drinks My blood has eternal life; and I will raise him up at the last day. For My flesh is real food, and My blood is drink indeed. He that eats My flesh, and drinks My blood, dwells in Me, and I in him.

John 6:53-56

condemn ourselves and confess to God. Thus let us partake of the Holy Mysteries, believing that the reception of the divine Mysteries is unto the remission of sins and purification. But if we also commit grave sins which are evil, carnal and impure, and we have rancor towards our brother, until we worthily repent of these sins, let us not approach the Mysteries.

But because we are human beings, bearing flesh and weaknesses, and pollute ourselves with many sins, God has given us various sacrifices unto the remission of our sins. If we offer these sacrifices to Him, they purify us in order that we may approach the Mysteries. Merciful almsgiving is a sacrifice which cleanses a man from sins. There is also another sacrifice which is unto salvation and the remission of sins,

concerning which the Prophet David says, "A sacrifice unto God is a broken spirit; a heart that is broken and humbled God will not despise." (Ps. 50:17)

If we offer these sacrifices to God, and if we have some faults on account of being human, we will be able to approach Holy Communion with fear, trembling, and compunction, just as the woman with the issue of blood drew near to Christ, weeping and trembling... True repentance is able to heal all things. The person who approaches to partake of the Mysteries with fear, and compunction receives forgiveness, while the person who communes without fear and with disdain receives punishment. Those who receive Communion disdainfully and unworthily not only do not receive forgiveness of sins but also are leapt at even more by the devil. But when Christians receive Communion with fear, not only are they sanctified, and do they receive forgiveness of sins, but also is the devil driven far away from them.

THE CHURCH FATHERS ON SAINT PAUL'S ADMONITION TO "PRAY WITHOUT CEASING" (1 THESS 5:17)

St. Nicodemus the Athonite

Let no one think, my fellow Christians, that only priests and monks need to pray without ceasing, and not laypeople.

When the Apostle commanded us, "Pray without ceasing," he meant that we must pray inwardly with our intellect: and this is something that we can always do. For when we are engaged in manual labor and when we walk, sit down, eat and drink, we can always pray with our intellect and practice inner prayer, true prayer, which is pleasing to God.

St. Isaac the Syrian

When the Holy Spirit makes His dwelling place in someone, he does not cease to pray, because the Spirit will constantly pray in Him. Then, neither when he sleeps nor when he is awake, will prayer be cut off from his soul; but when he eats and drinks, when he lies down or works, even when he is immersed in sleep, the perfumes of prayer will breathe in his heart spontaneously. From this point on he will not possess prayer only at limited times, but always.

St. Basil the Great

Prayer is a request for what is good, offered by the devout to God. But we do not restrict this "request" simply to what is stated in words... We should not express our prayer merely in syllables, but the power of prayer should be expressed in the moral attitude of our soul and in the virtuous actions that extend throughout our life... This is how you pray continually – by joining yourself to God through your whole way of life, so that your life becomes one continuous and uninterrupted prayer.

CHURCH NEEDS LIST

The following items the Cathedral still requires. We are looking for donors for these items. If you are interested in donating or require additional information, please contact Fr. Gregory.

4 Single Candle stands—

used for Funeral services. These candles stands are set around the coffin during the service in church.

\$225.00 per stand Total \$800.00

Litia tray — used during Great Vespers on the eve of major feast days when the Litia service is served. We bless 5 loaves of bread (prosphora) wheat, wine and oil. The blessed oil is then used to anoint the faithful at the service of that particular feast. \$1,400.00

Gold Plated banners (Christ the Teacher and Mary the Mother of God: \$1,500.00 (set)

Small Holy Water Blessing Font (used during specific feast days to bless water)
\$300.00

PARISH AND COMMUNITY UPCOMING EVENTS

November

• **Saturday, November 9**

WINNIPEG DEANERY

PRESENTS:

ALTAR BOYS APPRECIATION NIGHT

Holy Trinity Metropolitan Cathedral

5:00 p.m.—Vespers

Supper, Program and Presentation of Certificates of Service to follow

• **Friday, November 15**

“Bud, Spud and Steak” Night

The Social Committee of Holy Trinity Cathedral is hosting a “Bud, Spud and Steak” Night on Friday, Nov. 15, 2013. This replaces the regular fall bazaar. Tickets are \$20.00 each and are available from the committee members. Iris Demianiw (633-0971), Olga Sorby (339-6786), Joan Kosowan (222-4953), Luba Drewniak (339-8294), Walter Manulak (222-3022) and Taras Monastyrski (661-1125). The supper is a choice of steak or chicken. There will be a Silent Auction - prizes and monetary donations towards prizes are greatly appreciated.

ІКОНА НА ОБКЛАДЕНЦІ “ ICON ON THE FRONT COVER

СВЯТИХ ОЦІВ VII ВСЕЛЕНЬСЬКОГО СОБОРУ

HOLY FATHERS OF THE SEVENTH ECUMENICAL COUNCIL

WEBSITE

Visit our Cathedral website at htuomc.org. The site will provide news, information and event updates.

CHECK IT OUT!

Ukrainian Orthodox Metropolitan Cathedral of the Holy Trinity

1175 Main Street Winnipeg, Manitoba
 Cathedral Office: 582-8946 Auditorium:582-7345 Fax: 582-4659
 Web page: htuomc.org

His Eminence Metropolitan YURIJ
*Archbishop of Winnipeg and the Central Eparchy,
 Metropolitan of All Canada*

**Rt. Rev. Mitred Archbishop Fr. Gregory Mielnik,
 Dean**

Office: 582-8946 *Residence:* 415-3166
E-mail: gmielnic@shaw.ca

ATTACHED CLERGY:

Rt. Rev. Protopresbyter Victor Lakusta –Chancellor UOCC
 Rev. Fr. Deacon Robert Hladiuk
 Rt. Rev. Protopresbyter Wolodymyr Sluzar –Priest Emeritus

Holy Trinity Office Hours are:

Monday: 9:00 AM – 3:00 PM /Secretary/
 Fr. Gregory: by appointment

THE CATHEDRAL FAMILY

CATHEDRAL PARISH COUNCIL

Dr. Gregory Palaschuk—President
 Res: 338-5301 Bus: 582-8946

BROTHERHOOD

Taras Monastyrski
 Res: 661-1125 Bus: 582-8946

SISTERHOOD

Rose Petras
 Res: 586-3672 Bus: 582-8946

CHURCH /SUNDAY/ SCHOOL

Dobr. Brenda Mielnik
 Res: 415-3166 Bus: 582-8946

OUTREACH COMMITTEE

Steve Hinkewich
 Res.: 667-5720 Bus: 582-8946

CATHEDRAL CHOIR

Elaine Salamon
 Res: 269-5322 Bus: 582-8946

SENIORS' GOLDEN AGE CLUB

Taras Monastyrski
 Res: 661-1125 Bus: 582-8946

UKRAINIAN MUSEUM OF CANADA

Winnipeg Collection
 Margaret Pestrak
 Res:334-5267 Bus: 582-1018

JUNIOR CYMK—U.O.Y.

Advisors:
 Michelle Kowalchuk Res: 663-2994

U. S. R.L. —TYC WINNIPEG BRANCH

Maurice Bugera—President
 Res: 694-9639 Bus: 582-8946

UWAC—LESIA UKRAINKA BRANCH

Sonja Bejzyk—President
 Res:253-0013 Bus: 582-1018

ORDER OF ST. ANDREW

WINNIPEG CHAPTER
 Evhen Uzwyshyn
 Res:668-2824 Bus: 582-89 46

Holy Orthodoxy is the direct continuation of the Church of Jesus Christ and His Apostles, the Church of the Bible, the Church of the Creeds, the Church of the Fathers and the Church of the seven Ecumenical Councils.